

דקדוקי מילים וחלקם בעלי שינויי משמעות בפרשת תולדות ובהפטרות, ובראשון של ויצא

כה כא וַיַּעֲתָר: העי"ן בשווא נח. וַיַּעֲתָר לוֹ: הטעם בעי"ן
 כה כב וַיִּתְּרָצֻצוּ: צד"י ראשונה בשווא נע ולא בחטף
 כה כב וַתֵּלֶךְ לְדֹרֶשׁ אֶת-ה': טעם טפחא בתיבת וַתֵּלֶךְ
 כה כג וְלֹאֵם מִלֵּאֵם: בשתי התיבות הלמ"ד בשווא נח וללא דגש אחר מ"ם השימוש. יש להקפיד
 לבטא את האל"ף העיצורית (לא: וְלֹאֵם מִלֵּאֵם) וכן על הפרדת התיבות
 כה כח וְרַבֶּקָּה אֶהְבֶּת אֶת-יַעֲקֹב: טעם טפחא בתיבת וְרַבֶּקָּה
 כה ל הַלְעִיטֵנִי: הלמ"ד בשווא נח. עַל-כֵּן קָרָא-שְׁמוֹ אֲדֹם: הטעמה משנית ברי"ש¹
 כה לא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: הטעמים טפחא אתנח ובהמשך כה לג וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הטעמים מונח (שופר
 הולך) רביע.
 כה לב וְלִמָּה-זֶה לִי: טעם טפחא בתיבת לִי בלבד, אין לצרף לה את המילה 'זה' כאילו כתוב: וְלִמָּה
 זֶה-לִי
 כה לג הַשְּׁבַעָה לִי: טעם נסוג אחור לשי"ן, הבי"ת בשווא נע. וַיִּשְׁבַּע לוֹ: הטעם לא נסוג אחור
 כה לד וַיֵּאכַל וַיִּשְׁתֶּה וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ: הראשון והשלישי במלעיל, השני והאחרון במלרע
 כו ג וַאֲבִרְכֶךָ: הרי"ש בשווא נע וכ"ף סופית דגושה
 כו ה מִצֹּתֵי חֲקֹתַי וְתוֹרָתִי: רבים הקוראים המשתבשים בסיום הקריאה וקוראים כאילו טעם
 טפחא בתיבת 'חקותי'
 כו ז אֶחָתִי: הטעם נסוג לחי"ת, מלעיל, כן הדבר גם בהמשך בפס' ט
 כו ח כִּי אָרְכוּ-לוֹ: המילה כִּי בטעם מונח ואינה מוקפת. יש להסדיר היטב את קריאת אָרְכוּ-
 לוֹ כאשר הרי"ש בשווא נע וההטעמה בלמ"ד
 כו י וְהִבֵּאתָ: הטעם בתי"ו²
 כו יב מֵאָה: במלרע
 כו יד וַיִּקְנֵאוּ: הנר"ן רפה ובשווא נח
 כו כב וַיַּעֲתֶק: העי"ן בשווא נח. רָבּוּ: במלרע
 כו כה וַיֵּט-שָׁם: היר"ד בסגול
 כו כט אִם-תַּעֲשֶׂה: השי"ן בצירי. אֶתָּה עֲתָה: הראשון באל"ף והשני בעי"ן!
 כו לב וַיֹּאמְרוּ לוֹ: טעם נסוג אחור ליר"ד
 כו לד וְאֶת-בְּשָׂמֹת: הבי"ת בקמץ רחב והשוא בשי"ן נע
 כו לה מֵרֶת: טעם נסוג אחור למ"ם
 כז א וַתִּכְתְּבֵי: הכ"ף בשווא נח ואחריה ה"א בסגול, אין לבטא את הכ"ף כאילו היא זו שמנוקדת
 בסגול
 כז ז תִּבְרַכְךָ: על אף הקושי, הכ"ף הראשונה בשווא נח וכן הדבר בפסוק כה

¹ בחלק מהדפוסים הגעיא בקו"ף, כי היא בהברה השנייה לפני הטעם, וכן הוא בעין הקורא, אבל במדויקים הגעיא ברי"ש.
² לפי רש"י והתרגום אין זה וי"ו ההיפוך.

כז ז **וְאֶבְרַכְכָּה**: הכ"ף הראשונה בשוא נח

כז י **יְבָרְכֶךָ**: הכ"ף הראשונה בשוא נח

כז יב **כַּמְתַּעֲתַע**: העי"ן בשוא נח והתי"ו אחריה דגושה

כז יג **קִלְלָתְךָ**: על אף הקושי, הלמ"ד הראשונה בשוא נח

כז יט **וְאֶכְלָה**: האל"ף בקמץ חטוף (קטן) והשוא בכ"ף נח³. **תְּבָרְכֵנִי**: לפי שיטתנו יש לקרוא כל השואים בר"ש של "ברך" בשוא נע ולא בחטף פתח

כז כא **וְאֶמְשֶׁךָ**: געיה במ"ם בקיבוץ⁴ והשי"ן אחריה בשווא נע

כז כה **הַגֶּשֶׁה לִי וְאֶכְלָה**: בניגוד לפסוק יט לעיל, כאן האל"ף בחולם והכ"ף בשווא נע. והמשמעות שונה. **וַיָּבֹא לוֹ**: טעם נסוג אחור ליר"ד

כז כו **וְשָׁקָה לִי**: השי"ן בשוא נח⁵

כז כז **כָּרִיחַ שְׂדֵה**: יש להיזהר לא להוסיף ה"א הידיעה בראש התיבה השנייה

כז לג **וַיָּבֹא לִי**: הטעם נסוג ליר"ד הראשונה. **וְאֶבְרַכְּהוּ**: הו"ו בקמ"ץ

כז לו **וַיַּעֲקֹבְנִי**: העי"ן בשוא נח ולא בפתח וכ"ש לא בחטף פתח

כז לח **הַבְּרָכָה**: ה"א השאלה, החטף פתח בב"ת שלאחריה אינו אלא להורות על קריאה בשווא נע: **הַבְּרָכָה**

כז מה **לְמָה**: במלרע

כח ד **לֶךְ וּלְזַרְעֶךָ אֲתָדָה**: טעם טפחא בתיבת **לֶךְ**

כח ט **מַחֲלֵת**: המ"ם בקמץ ולא בפתח

הפטרת מחר חדש שמואל א כ יח-מב:

מלים שו' ההיפוך לעתיד הפכה אותן למלרע: **וְשִׁלַּשְׁתָּ וּבָאתָ וַיִּשְׁבְּתָּ**

יח **וַיִּנְפְּקֵדְתָּ**: מלעיל ובזקף גדול⁶

כ **צִדְדָה**: מלרע אך ללא מפיק בה"א. **לְמַטְרָה**: הלמ"ד בשווא ולא בפתח

כא **לֶךְ מֵצֵא אֶת-הַחֲצִיצִים**: טעם טפחא בתיבת **לֶךְ**. **קָחְנוּ | וּבָאָה**: יש פסק בין המילים

כב **וְהִלָּאָה**: שווא נח לאחר קמץ רחב (תנועה גדולה). **שִׁלַּחְךָ**: געיה בשי"ן ולא בלמ"ד

כט **אֶמְלֹטָה נָא**: טעם נסוג אחור למ"ם

ל **בִּיהוֹנָתָן**: הבי"ת בחירק, אין ניקוד תחת היר"ד. **לְבָשְׁתָּךְ**: הבי"ת בקמץ קטן

לא **כִּי כָל-הַיָּמִים**: טעם מונח בתיבה **כִּי** בלבד ואין לצרף לה את התיבה הבאה אחריה

לג **וַיֵּטֵל**: במלעיל. **כִּי-כָלָה הָיָא**: טעם נסוג אחור לכ"ף השנייה

ראשון של ויצא:

³ הקורא בקמץ רחב ובשווא נע משנה משמעות, עיין במש"כ מגן אברהם אורח חיים סימן תקפב ס"ק ד: זכרנו כתבנו בחטף קמ"ץ.

⁴ יש לדון אם המ"ם בתנועה גדולה או קטנה, כי יש כאן שורש כפולים מ.ש.ש, ולכן השי"ן הייתה צריכה להדגש כמו יִמְשְׁלִי בפסוק יב; אלא שמשום מה נפל כאן הדגש ונוספה געיה. לולא הגעיה היינו מחליטים שהוא שוא נח. במציאות הגעיה כאן במקום שהיה צריך להיות דגש, יש כנראה ראייה שהשווא נע.

⁵ אין להשיג בחטף בתנ"ך קורן. וכל שכן לאור העדות שבכא"צ יש שוא ללא געיה (בנוסף לעדות יש צילום של דף זה מכתר ארם צובה).

⁶ שלא כמו בדפוסים רבים בהם הטעימו במלרע ובדרבן (מתיגה-זקף)

כח יא מְרַאשְׁתִּיו: המ"ם בשוא והאל"ף חטופה

כח יד כְּעֶפֶר: העמדה קלה בכ"ף למנוע הבלעת העי"ן החטופה

כח טו אֶעֱזְבֶּךָ: הזי"ן בקמץ חטוף (קטן) והבי"ת בשוא נח. אֶת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ: יש להקפיד על מיקום הטעמים ולהימנע מקריאה אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ

כח טז מְשַׁנְתּוֹ: יש להקפיד על קריאת הדגש שבשי"ן, שלא יהא כאילו מדובר על לימוד משנה. וַיֹּאמֶר: בזק"ג ולא ברביע.

כח כ וְנָתַן-לִי: געיה בנז"ן

כח כא לֵאלֹהִים: האל"ף כלל אינה נשמעת

כח כב עֲשֹׂר אֶעֱשְׂרֶנּוּ לָךְ: טעם טפחא בתיבת עֲשֹׂר, אין לחוש לאותם ספרים אשר הטעימו בטעות עֲשֹׂר אֶעֱשְׂרֶנּוּ לָךְ

כה כה וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כָּלֹּ פְּאֲדָרְת שֶׁעַר

מהספר תורת הטעמים הרב אברהם וייסבלום נר"ו.

הפיסוק הפשוט: וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כָּלֹּ פְּאֲדָרְת שֶׁעַר. ופירושו שעשו יצא אדום כולו. כל גופו היה אדום כמו אדרת שער. ותמוה כי אדרת שיער אינה בהכרח אדומה! וגם תבת כָּלֹּ מיותרת.

אך הטעמים מפסקים: וַיֵּצֵא הָרִאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי / כָּלֹּ פְּאֲדָרְת שֶׁעַר. שני דברים משונים ראו בו. א. הוא יצא אדמוני. ב. כולו היה מלא שיער. וכעת מובן הלשון כָּלֹּ שוהרי רוב הנולדים מלאים שיער, אך לא בכל גופם אלא בראשם בלבד. והתורה מדגישה שבעשו היה דבר משונה – שכל גופו היה מלא שיער!

כָּלֹּ פְּאֲדָרְת שֶׁעַר כתב רש"י מלא שֶׁעַר כטלית של כמר המלכה סער; ופירש הרא"ם נר' אליהו מזרחי את דבריו. פירוש: כאלו אמר "כלו שער כאדרת", שהיא ה"טלית של צמר". כי לא יתכן לפרשו כפי מצבו. מפני שְׁהַשְׁעַר בכל מקום הוא שֶׁעַר האדם, אבל שער שאר בעלי חיים אין שמו שֶׁעַר אלא צמר או נוצה, והאדרת אינה נעשית אלא מן הצמר. ולכן כתב "כטלית של צמר". עכ"ל. ולפי דבריו הפיסוק הוא כָּלֹּ פְּאֲדָרְת, שֶׁעַר.

אבל הטעמים פיסקו כָּלֹּ / פְּאֲדָרְת שֶׁעַר. משמע שהאדרת עצמה עשויה מְשַׁעַר. וראה בנחלת יעקב שכתב דאשתמיטתיה להרא"ם פסוק מפורש וְלֹא יִלְבָּשׁוּ אֲדָרְת שֶׁעַר (מכריה יג. ד). וממילא יפורש כפשוטו. שנתכוין רש"י לפרש אֲדָרְת שֶׁעַר טלית המלאה שעורות צמר המבצבצים בה. ושיעור הכתוב הוא כָּלֹּ [מלא שיער] פְּאֲדָרְת שֶׁעַר.

א"ה: בצבוק זה איני יודע מהו. דברי רש"י כאן אינם קשים. מלא שֶׁעַר כטלית של כמר המלכה סער: כָּלֹּ פירושו מלא סער, כאדרת פירושו כטלית של כמר, פְּאֲדָרְת שֶׁעַר מתפרש כטלית של כמר המלכה סער. 'טלית צמר' יכולה להתפרש טלית ארוגה מחוטי צמר טוויים, גם יכולה להתפרש טלית מעור שועל או כבש מלאה שער שלא גזזו את השערות. וכן מתפרש פסוקנו.

הנוסח ומקורותיו המשך מפרשת תולדות עז. לא הזכירו כאן כמה חטפים ברי"ש של פועל ברך.

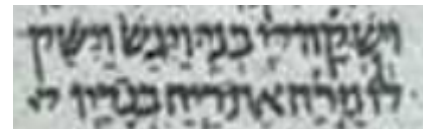
כז כו וַיִּשְׁקֶה-לִּי: לש. וַיִּשְׁקֶה: ד, מ"ש? גם מאורות נתן מעיד בשם כתר ארם צובה על שווא רגיל. וַיִּשְׁקֶה ח"פ [חטף-פתח? תשובה:] א"כ [אינו כן] אלא בשוא לבד ואין מתג בואו

מנחת שי: וַיִּשְׁקֶה-לִּי: במקצת ספרי' הוא"ו במאריך וַיִּשְׁקֶה בשוא ופתח, וז"כ בעל נבזית חן פ' " מהשער הראשון, וז"כ בספר דקדוק ישן. ומקצתן בשוא לבדו ובלא מאריך, וז"כ א"ת שכן הוא בכל ס"ס זירושלמי

²² לזית חן: שער ראשון פרק י, י ע"א.

ובחללי. ועיין גמ"ש בשופטים ה', על ושבחה שביך (שופטים ה, יב).⁹³ ולמ"ד לי דגושה, כמ"ש נד במכלול דף ק"ו. [ושקח-לי].

איננו צריכים את עדות מאורות נתן, כי ויקס בספרו על הטעמים מביא צילום של דף שהצליח לצלם מכתר ארם

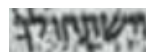
צובה אפשר להבחין בנקודה בוי"ו, ואין כל געיא תחת הוי"ו. תחת השי"ן יש שווא במרכז ואין כל חטף.⁷

כו כט **יעבדוך: לשש. יעבדוך: ד** לפי כללי הדקדוק שלנו אין מקום לדגש בדלי"ת, היא אחרי שווא נת, אבל תנועת הפתח בעי"ן היא תמורת שווא. במקום יעבדוך, נוקד יעבדוך, ובמקרה זה אין דגש אחרי השווא. יתכן שונציה מביא כאן צורת ניקוד חריגה כמו שמוצאים לעתים בכתבי היד, או סתם טעות דפוס.

וישתחו(1): לד. מ"ש. מ"ג-ש מג כח, מ"ק-ש שם. וישתחו²⁸: ש הערה 28

הנקודן שם ככרן בוי"ו השניה; ובכך הוא רמז, כנראה, שהוי"ו הראשונה טעונה מחיקה. בכתר ארם-צובה וישתחו בוי"ו אחת בכתב.

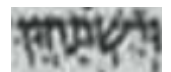
מנחת-שי: **וישתחו לך לאמים:** וישתחו ק'. וזו היא מסורת ס"הרמ"ה ז"ל, וישתחו לך לאמי, חד וי"ו כתי' בסוף תיבותא וקרי באימוץ,⁹⁴ וחסי וי"ו תניין בתריה, ומסר עליה וישתחו כתי' וישתחו קרי, ותרין כתי' בהדין פסוק, קדמאז חסי וי"ו בתראה כדאמרן, תניי מל' תרין וי"וין בסוף תיבותא, חד קרי וחד לא קרי, וכל לישני באורית' דכות', בר מן ב' חסרי וי"ו בתראה, קדמאז רפי ולעתיד, ובתראה דגש ולשעבר, וסי' וישתחו לך לאמי,¹⁰ ויקדו וישתחו דויאמרו שלום לעבדך לאבינו. ומס' עליה תלתא כתי' חו וקרי חו, וסי' יעבדוך עמי' קדמאז דפסוק ויקדו וישתחו, ס"ה וחד במלכ', ושאר אורית' בלשון רבי, בין לעתיד בין לשעבר מלא תרין וי"וין בסוף תיבות' כתי', עכ"ל. [וישתחו כ', וישתחו ק'].

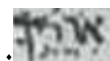
וישתחו(1): לש. וישתחו: ש, מ"ש? בכא"צ יש כאן געיא בוי"ד

מנחת-שי: ובמקצת ספרי' כ"י ליכא הכא שום מאריך לא בוי"ד ולא בתי"ו וכן הוא וישתחו השני שבפסוק. וכן מציאתי בחילופי' כ"י אליבא דבן אשר, אף על פי שאינו נר' כן בחילופי' הדפוס.

וישתחו(2): שד. וישתחו: ל. וישתחו: ש ה'דגש' בוי"ו הראשונה נמצא גם בכתר ארם צובה

תפקידו למנוע טעות שהוי"ו הראשונה נחה.

אריך: לש. אריך: ד כא"צ מנקד בחטף-פתח כונציה.

ומברכך: לשש, מ"ש. ומברכך: ד בנוסף למחלוקות אחרות בניקוד והטעמת מלה זו יש לפנינו מחלוקת כתיב.

מנחת-שי: **אורריך⁹⁵ ומברכך:** מל' יו"ד. וכ"כ ס"הרמ"ה ז"ל, ג' בלישי מל' יו"ד, וסי' ואברכה מברכך (בראשית יב, ג) (לך לך), סמ"ע ומברכך ברוד (דחכא), (ו)מברכך ברוד (במדבר כז, ט) (דבלק). [אורריך?, ומברכך].

⁹² מ"ש: מ"ש שופ' ה יב ('ושבחה שביך').

⁹³ בשופ' ה יב ('ושבחה שביך') ובמאמר המאריך, בצר, הנוספות, עמ' 107, נורצי מציג את עמדתו האמביוולנטית של רד"ק באשר לניקוד השי"ן של 'ושבחה' (בשווא או בחטף). נראה שנוצרי בחר בניקוד חטף, וכך נהג בניקודן של 'ושקה' (כאן) ושל 'ושבחה' (שופטים).

⁹⁴ במכלול: עט ע"א.

⁷ יש להצטער על שר"מ ברויאר לא השתמש בדף בעורכו את מקורותיו. במהדורת חורב תיקן במקום אחד ע"פ הדף הזה.

⁸ הרמ"ה: שח"ה.

⁹⁴ חמונח 'אימוץ' שאותו נוקט כאן הרמ"ה, ומ"ש בעקבותיו, מציין חוזק, היינו עיצוריות.

¹⁰ ויקדו וישתחו: בר' מג כח.

¹⁰ יעבדוך עמי': פסוקנו.

¹⁰ וחד במלכ': מל"א ט ט.

¹⁰ בחילופי' הדפוס: חילופים – ד (געיה באות תי"ו).

⁹⁵ בכ"י ל ובכ"י א נכתבה המילה 'אורריך' בוי"ו. [אולם אין זה מסתבר שנוצרי התכוון לפסוק כך, בניגוד לדברי הרמ"ה, אר"ר, ז ע"ב. מסתבר שהתייחס רק לכתב המלא יו"ד, ולא שם לבו לשאלת הוי"ו. נורצי אינו דן בכתב המלא אורריך במקום אחר במ"ש].

¹⁰ הרמ"ה: בר"ך.

ומברכך: ש. ומברכך: לד; ומברכך: לש. ומברכך: ש

בכתר ארם-צובה יש גם געיא בוי"ו וגם חטף ברי"ש; יושם לב שהשווא של החטף תחת הפתח, קו אופקי ותחתיו שתי נקודות זו תחת זו.

כז לא **בעבר: שד, רמ"ה, מ"ק-לשד י. בעבור: לש** מחלוקת כתיב. הכתיב של לניגרד וששון בסתירה למסורה בין היתר של לניגרד עצמו.

וכן כתב ר"מ ברויאר בספר כא"צ והנוסח המקובל של המקרא עמוד 83⁸

לש בעבור שד בעבר מ"ק-לש: בעבר ב' חס; מ"ק-ד כאן: בעבר ב' חס

מכאן אני מדלג על ח"פ בריש של פועל ברך.

כז לח **הברכה: לשש, מ"ש. הברכה: ד**; מאורות נתן: **הברכה ח"פ כן**

הדף בספר של ויקס אינו ממשיך כאן, נראה שהאישור במאורות נתן אינו על הדגש בבי"ת.

מנחת-שי: **הברכה: 98** זה"א בגעיא זהבי"ת בשוא לבדו זרפה בספרי מדוייקי. וכן הוא **במכלול דף ס"א, פח** ובמעשה אפוד פ' ל', **פח** וברב פעלים, **ז** לא כמנחת כהן שכתב הבי"ת בשוא פתח. [הברכה].

כז מ **ועל: לשש, ב"א. ועל: ב"ג** לבן-נפתלי יש געיא, אבל אין גירסא זו במקורות.

כז מא **על-הברכה: 29**: -- **על-הברכה: על-הברכה: ש**. הערה 29

אין ספק, שזה היה נוסח **א**; והשוא כא"צ כב. 23-24. למרבה הצער כא"צ חסר לנו, ומקרא זה אינו בצילום של ויקס.

כז מו **קצתי: 30**; **ד, מ"ש. קצתי: לשש** בהערה 30 מפנה לרשימת האותיות הקטנות

תיבה זו מובאת בכל רשימות האותיות הקטנות: **מ"ס-ל, במ"ס-ד א 2, במ"ג-ד ו' א א ובא"א 84**.

מנחת-שי: **קצתי: קז"ף זעירא**. >ועיין מ"ש רבינו **ז** בחי"י. <[קצתי].

משום מה במנחת שי הקו"ף גדולה בניגוד למה שהוא מציין.

הפטרות מחר-חדש

שמואל א כ יח **ונפקדת: אלק. ונפקדת: ד** הטעמת מלעיל כאן נראית מנוגדת לכלל שמלה עם וי"ו ההיפוך לעתיד מוטעמת מלרע. יתכן שצורת ההפסק גרמה שהטעם נשאר מלעיל. בפועל, הרבה קוראים משתבשים בזה כי קוראים מה שנראה "נכון לפי קורן".

כא **הנה החצים: א. הנה: 21**; **קד; קצנו א אלק, פס-לד. קצנו: ד**

הערה 21 מפנה להערה 18 בגליון ק הובא גם נוסח אחר שבו המשרת הוא מרכא; ובעין זה לקמן, כ כא(?) ; כב יז; לא ד; ש"ב ה יא; טו כא

וראה גם הערה 40. הערה 40 היא במקום שבו כ"י קהיר אינו מציין את נוסח המרכא.

^ט ומברכך ברוך: פסוקנו.

^ע (ז)מברכך ברוך: במ' כד ט; וצ"ל 'מברכך' בלא וי"ו, וכן בדברי חרמ"ח.

⁸ הדברים נערכו קלות.

⁹⁸ נורצי טעה וניקד את רי"ש 'הברכה' בפתח.

^{פז} במכלול: מח ע"א.

^{פח} ובמעשה אפוד: פרק ל, עמ' 167.

^{פט} וברב פעלים: שער האותיות, החלק השני, 13 ע"א.

^ז לא כמנחת כהן: על אתר.

^{זו} בחי"י: על אתר.

ונציה אינו גורס פסק אחרי קָחָנוּ.

כט שְׁלַחְנִי: אֱלֹק. שְׁלַחְנִי: ד' השמטת דגש פיעל בונציה.

ל לבשתך: אֱלֹד. לבשתך: ק קהיר אינו גורס מתיגה.

לו מִצָּא: אֱלֹד. מִצָּא: בִּא. מִצָּא: ק, בִּנ נוסח כא"צ צובה מנוגד לנוסח בן-אשר. אינו מצוי כל-כך. לבן אשר יש העמדה משנית בצד"י, לבן-נפתלי המלים מוקפות לגמרי.

מא וַיִּשְׁקוּ: אֱלֹק. מִשִּׁשֶּׁ. וַיִּשְׁקוּ: ד' ונציה משמיד דגש של חסרי פ"נ. מנחת שי: וישקו איש את רעהו - השי"ן בדגש בכל ספרים כ"י וגם בדפוסים ישנים:

תָּן לְחֶכְמָם וַיִּחְכְּמוּ-עוֹד

אנא שלחו את הערותיכם!

הכתובת למשלוח: eliyahule@gmail.com

הערות מתקבלות גם באנגלית.

הודעה מאתר "לדעת" כאן תוכלו להוריד גליונות פרשת השבוע מדי שבוע (גם גליוננו מופיע שם):

<http://www.ladaat.info/gilyonot.aspx>

מאמרנו מופיע ונשמר באוצר החכמה בפורום דקדוק ומסורה

<http://p=272195#p272195&t=10317&http://forum.otzar.org/forums/viewtopic.php?f=45>

אם אתה מתעניין

בהגטים הלשוניים של התורה

(לשון המקרא, המשנה, התלמוד וכו')

אתה מוזמן להרשם (בחנם)

לקבלת דוא"ל בנושאים לשוניים

בכתובת: franklashon@gmail.com

☺ בוא להחכים את עצמך ואת שאר המכותגים ☺